

לשמוע קול תורה – פסוק השבוע

פרשת וילך

התורה - שירה

"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדו את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל" (דברים לא, יט).

הפשטנים מסבירים שהשירה שעליה מדובר כאן היא שירת האזינו. בפרשת האזינו משה רבנו מתרה בבני ישראל שאם הם יעזבו את התורה הקב"ה יעזוב אותם ויגלם מארצם, אך הפרשה מסתיימת בהבטחה שאין עליה תנאי, הבטחת הגאולה. על כן ראויה הפרשה להיקרא "שירה" – כי היא ביטוי לתקוותם של בני ישראל בכל הדורות.

חז"ל ראו בפסוק זה קומה נוספת, והסבירו שכאן טמונה המצווה המוטלת על כל יהודי לכתוב ספר תורה.

בפסוק מופיעים שלושה ביטויים חשובים: "כתבו את השירה", "למדו את בני ישראל", "שימה בפיהם". ביטויים אלו מבטאים שלושה ממדים ביחסנו לתורה – כתיבה, לימוד ודיבור.

אנו חייבים לכתוב את התורה. זו מצווה שבני ישראל מקיימים באדיקות גדולה. התורה היא נחלת הכלל, היא חלק מזהותנו הכללית, ולכן כולנו שותפים בכתיבת ספרי תורה וחוגגים ברוב פאר כל סיום של כתיבת ספר תורה. ואולם, איננו מסתפקים בכבוד הניתן לתורה. אנו חייבים ללמוד אותה ולהתעמק בה, כדי שנוכל להפנים אותה ולקיימה. אך גם בכך אין די. התורה צריכה להיות בפינו ממש. אין היא מיועדת רק לזמנים מסוימים שבהם אנו יושבים בבתי הספר או לומדים בבתי המדרש-אלא לכל רגע ורגע בחיינו. עלינו לשים את התורה בפינו-לדבר בה בשיח יומנו ולשזור את דברי התורה בשגרת חיינו היומיומית.

התורה בעבורנו היא שירה – זו שירת חיינו, היא האושר של זהותנו.